

Når jeg nå har tatt med meg turen—og naturen—inn i lesningen av Arne Næss, har det vært med utgangspunkt i hans lesning av Spinoza (og Deleuze sin lesning av samme). Jeg har lagt det ut på FB med ønsket om å *presisere* en dagbokpraksisen til en antropolog på en kunsthøyskole (KHIO).

Det er selvsagt ikke på linje med å bygge en hytte på Tvergastein—som Arne Næss gjorde—med tilknytningen til et sted med et navn er felles. Transporten her oppe har vært godt hjulpet av en EL-sykkel som jeg hadde med på toget. En bergensk VY-betjent kalte den en 'muskedunder'.

På klingende bergensk måvite. Det er i overkant av 2 timer med tog fra Bergen til Ustaoset. Det er litt over 4 timer hit fra Oslo. Sykkelstallen på toget er bitte *liten*. Hun ville ha meg inn og se for å skjønne poenget. 2/3 på vei *fra* KHIO i Oslo *til* fornuften i Bergen. Her oppe er det plass til EL-sykkel.

«Muskedunderen» var god å ha da jeg tok turen ned til Geilo—~250m under Ustaosets høydenivå—for å skaffe noen «livsnødvendigheter» til helgen. I Geilo har slalåm bakkene har skapt størknede arr i lia, om sommeren tærer terrengsyklene på naturen, og arkitekturen er effektiv og uten opplagt sjarm.

Geilo er en lokal pengemaskin. Å styre over åsen tilbake til Ustaoset var som å komme tilbake til sivilisasjonen. Det er sinnstemningen og følelsen etter en uke her oppe. I Norge finnes det en sivilisasjon som er knyttet til naturen. Vi betalte en *god pris*, men så bodde vi også *hjemme* hos noen.

Om det er penger involvert, har vi samtidig blitt behandlet som gjester på et familiested. Et helt annet aspekt ved å være norsk i Norge er at man skal «få inn penga» slik at man kan ha det slik en gang imellom. Utvikle noen røtter til et sted ute i naturen, knytte bånd til venner, leie ut til gjester som er ‘folk’.

Mens vi har vært her har Mariann og jeg sunket inn i terrenget, og fått dekket det meste fra Prestholtsetra i vest, Hesteberget og Eimefonni i midten, til det østlige området som starter ved Tvergastein: Djuptjørnhovda, områdene tilliggende Embretsstølrtjørni og praktfulle Akerstølstjørni.

Vi har kokt og spist suppe under åpen himmel, samlet noe stein og funnet noe valerian vi kanskje kan lage te av. Gjennom *turgangens* duvende energipumpe har vi tatt inn terrenget slik hver av oss ønsket. Jeg har nok lagt mer vekt på Arne Næss og Tvergastein enn det Mariann har vært opptatt av.

Så vi har hatt det helt fint. I morgen skal vi tilbake til Oslo, og jeg til KHIO. Jeg har forstått og integrert to nye ting—fra det regisserte møtet mellom Spinoza og Arne Næss—som for meg har fått en slags dramatisk konsistens, mens jeg har vært her oppe, sammen med min gode Mariann.

Kroppen fungerer som en Pumpe i kommunikasjon med terrenget rundt, og denne kommunikasjonen er på *én* gang energetisk og intelligent. Energien man utvikler sammen med terrenget—i godt ganglag—utvikler samtidig et *minne* om stedet: et slags *nåtidsminne* som utfolder seg konstant.

Saken er at det også folder seg inn ganske raskt, og vi mennesker som de *glemsomme* skapningene vi er—iht. Nietzsche—mister raskt det som slik er vunnet. Det kan komme tilbake, men det kan også forsvinne og være borte for oss ganske lenge. Nordmarka er selvsagt et «plaster» på såret.

Men når jeg skriver om den intelligente energipumpen man kan utvikle gjennom turgåing (*ta-gi*), så er vi—etter min mening—innenfor det Spinoza og Næss omtalte som en 3. kunnskapsarten. Den er *ikke* motsatt fornuften, men topper den med adekvate *reaksjoner* i forhold til en natur som *reagerer*.

Jeg har også oppdaget at Spinoza’s tenkning om attributter og modi forholdsvis enkelt kan drøftes som *emergens* (jf, den 3. kunnskapen): i krysspresset mellom breens is-kaos og bergveggen oppstår en *seng* av regelmessige is-staver som *bærer* breen. Denne dagboken er en slik ‘seng’.

